

positum, men har ment, at denne Anmeldelse maatte kunne gøre Gavn. Jeg maa sige, jeg ser ikke slet saa trist derpaa som min ærede Kollega, der nu talte, idet han mente, at den eneste Gavn, man egentlig fik ved den Lov, var en Statistik, en Oplysning, som kunde komme os til gode ved Udarbejdelsen af den endelige Livsforsikringslov. Nej, der ligger noget mere i denne Lov, nemlig at disse Selskaber, som virke i Smug, som man ikke kan faa Oplysning om, maa frem for Dagens Lys, maa deponere, om jeg saa maa sige, alle Oplysninger om sig oppe i Indenrigsministeriet, saa at enhver kan faa Adgang til dem. Og naar det ærede Medlem sagde, at man ikke kunde stole paa Pressen i saa Henseende, at Pressen vilde ikke beskæftige sig med den Sag, den vilde ikke vejlede Publikum, saa maa jeg sige, at jeg har noget bedre Tanker om Pressen, end jeg synes, at det ærede Medlem havde. Men selv om man ikke vil pointere Ordet Presse, saa gælder Adgangen jo for Publikum i det hele taget, for alle de Folk, der interessere sig for Livsforsikringsvirksomhed, og vi have jo en Mængde meget kyndige Folk her i Landet, som ere i Stand til at bedømme det Materiale, der samles oppe i Indenrigsministeriet. Og det er jo ikke Meningen, at det, der afleveres til Indenrigsministeriet, skal være en Hemmelighed, at det er noget, man betror Hs. Ekscellence Indenrigsministeren under Tavsheds Løfte; nej, det er til Bedste for Offentligheden, og naar altsaa en livsforsikringskyndig henvender sig til Indenrigsministeriet med Anmodning om at maatte se disse Anmeldelser og faa Lov til at gøre Uddrag af dem, faa Lov til at bearbejde dem, kan han meddele Publikum enhver Oplysning mere fyldestgørende end den skematisk Behandling, Indenrigsministeriet kan give. Jeg vil sige, at det vilde være vel anvendte Penge, hvis vi paa Finansloven vilde vedtage et Beløb til en saadan Bearbejdelse. Jeg antager, at den højtaerede Minister maaske vil tænke paa denne Sag til Efteraaret paa Finansloven, saa vi kunne faa et Beløb til at faa det Materiale, som nu forhaabentlig indsamles i Sommerens Løb, bearbejdet saaledes, at enhver, der interesserer sig for Livsforsikringsvæsenet enten videnskabelig eller praktisk, idet han ønsker at tegne en Livsforsikring, kunde faa de ønskede Oplysninger, og saa skulde Pressen ske Skam, om den ikke, naar den har en saadan Vejledning, kan trække de Ting frem, for hvilke Publikum skal tage sig i Vare. Men

for at dette Formaals kan opnaas, anser jeg det for rigtigt og ganske nødvendigt, at dette Materiale, som Indenrigsministeriet saaledes faar, virkelig er nogenlunde udtømmende, saa at Ministeren ikke er nødt til at nøjes med confuse og vrøvlagtige Opgaver, som maaske strengt taget fyldestgøre Ordene i Loven, men som i Virkeligheden ikke give noget Billede af de paagældende Selskaber. Og det er netop med Hensyn til slet funderede Selskaber eller ikke saa meget slet funderede Selskaber, men Selskaber, som mangle det, man kalder Aktuarindsigten, som ledes af Folk, der ikke forstaa sig paa Livsforsikring, der allermindst ville være i Stand til at gøre fyldige Anmeldelser — det er netop med Hensyn til dem, at man trænger til Oplysninger. Med Hensyn dertil finder jeg en stor Mangel ved Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Ting. Sagen er jo nemlig den, at der staar i § 6: „Finder den i §§ 3 og 4 foreskrevne Anmeldelse ikke Sted“, saa maa Selskabet ophøre o. s. v. Naar det skal gøres gældende mod Selskabet siger dette: Vi have jo gjort Anmeldelse, den ligger oppe i Indenrigsministeriet, og vi have gjort den i rette Tid. Hvis saa Indenrigsministeren vil sige dertil: Ja, Tak for den Anmeldelse, den indeholder jo kun, de allertarveligste Oplysninger og fyldestgør ikke Lovens §§ 3 og 4 — saa skulde man maaske have Proces med Selskabet, og saa skulde Selskabet kunne hævde: Vi paastaa, at vor Anmeldelse er fyldestgørende, og vi vedblive at arbejde, lad saa Domstolene afgøre Sagen. Det vilde jeg finde meget uheldigt, dels fordi der kunde gaa en lang Tid hen, inden man kunde stoppe et saadant Selskab, og dels fordi Domstolene ikke ere rigtig kompetente eller i Stand til at afgøre den Slags Spørgsmaal. Og ligesom vi ved den store Livsforsikringslov dog alle havnede i den Erkendelse, hvad jeg for mit Vedkommende gjorde, at naar der skal finde Tilsyn og Kontrol Sted, maa der ogsaa fra første Færd være en Prøvelse, gives en Tilladelse, saaledes maa man nogenlunde hævde det samme her. Det vil altsaa sige, man maa give Indenrigsministeren — der er jo ikke Tale om nogen Kommission her — et Skøn om, hvorvidt det paagældende Selskab har opfyldt de betingede Fordringer efter Lovens §§ 3 og 4 og navnlig ogsaa efter § 5, som jo tillægger Indenrigsministeren en Myndighed til at forlange yderligere Oplysninger. Jeg bemærker, at som Loven er affattet fra